

regelen genomen om hieraan een einde te maken; echter werd het kind met het badwater weggegooid en werden eenvoudig alle levensverzekeringen verboden.

Vanzelfsprekend was het instituut der levensverzekering in zijn zuiveren vorm op den duur niet te onderdrukken, en zoo ziet men in de verschillende landen in den loop der tijden de levensverzekering zich ontwikkelen tegen alle verdrukking in.

Steeds weer ziet men echter, dat de levensverzekering zich ontwikkelt uit een verzekering van een op geld waardeerbaar belang. Eerst was het, zooals wij zagen, de losprijs; later was het een geleende som, of zuiver winstbejag. Het ergste kwam het speculatie-element wel tot ontwikkeling in de „tontine”, een vinding van den Napolitaanschen bankier LORENZO TONTI. De deelnemers aan een tontine moesten allen eenmaal of periodiek een som geld storten, maar de gestorte gelden kwamen slechts ten goede aan degenen van de deelnemers, die op een bepaalden datum, die van tevoren werd afgesproken, nog in leven waren, of wel werd rente betaald aan de overlevenden. Zoo verhaalt de geschiedenis van een tontine, die in 1689 werd geopend, en die in 1726 eindigde met één weduwe van 96 jaar, die in het laatste jaar haars levens een inkomen genoot van 73.500 Gouden ponden. En dat de levensverzekering zelfs leidde tot misdaad bewijst de historie van de Leidsche gifmengster, die houdster was van een kinderbewaarplaats, die voor de kinderen een begrafenisfonds hield en ze dan om het leven bracht. Vandaar de uitdrukking „engeltjesmakerij”.

Geen wonder, dat in sommige landen de levensverzekering tout court als een weddenschap werd beschouwd. In ons Burgerlijk Wetboek worden in art. 1811 de overeenkomsten van verzekering en de lijfrenten nog steeds rustig samen met spel en weddenschap beschouwd als kans-overeenkomsten, d.w.z. als handelingen, waarvan de uitkomsten, met betrekking tot voordeel en nadeel, hetzij voor alle de partijen, hetzij voor eenige derzelve, van een onzekere gebeurtenis afhangen.